

fornægtet af Verden . . . en Fremmed og Fredløs her paa Jorden. Hvorfor er du da ikke glad?“

Konen sænkede Øksen og saa' forbavset paa ham. Det var ikke i den Tone, man plejede at tale til hende om hendes Elendighed.

„Forstaar du mig ikke?“ vedblev Emanuel. „Er det da ikke sandt, at I Fattige forud har faaet som Gave af Gud, hvad vi Andre saa inderligt maa sukke efter . . . vi, som træller under Verdens kummerfulde Aag . . . vi, som endnu i Dødsangstens Time klamrer os til Støvet som et Rovdyr til sit Bytte. I er lykkelige, . . . I, som ikke kender andet Begær end netop at opholde Livet; som kun er lænkede til denne usle Verden ved Selvopholdelsesdriftens tynde Traad, den Døden overklipper for Jer uden Smerte. Og endda er du ikke glad, Trine!“

Konen stirrede paa ham med opspærrede Øjne og maabende Mund. Det var dog mindre hans Tale, som hun ikke fattede synderligt af, end den Omstændighed at høre sig nævnet ved Navn af denne vildfremmede Mand, der gjorde et saa overvældende Indtryk paa hende. Han kendte hende altsaa!

Hun strøg sig med Armen over sin svedige Pande og mumlede: